

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.911 van 19 december 2013
in de zaak A. 210.465/IX-8224**

In zake: Kimberly MARTIS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Steve Ronse en Deborah Smets
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Kennedypark 6 bus 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VZW SINT-MAARTENSSCHOLEN IEPER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
Stockhouderskasteel
Gerard Davidstraat 46 bus 1
8000 Brugge

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 18 oktober 2013, strekt tot de nietigverklaring van:

- “- De beslissing van 30 juni 2013 in verband met de resultaten van het schooljaar 2012-13 en waarbij aan [Kimberly Martis] een B-atteest wordt toegekend.
- De beslissing van 19 augustus 2013 waarbij de beroepscommissie tot het besluit kwam om de delibererende klassenraad niet opnieuw samen te roepen.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. Auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 december 2013.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Steve Ronse, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Laura Vanhee, die *loco* advocaat Bart Staelens verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is tijdens het schooljaar 2012-2013 leerling in het eerste leerjaar van de tweede graad Creatie & Mode (TSO) in het Technisch Instituut H. Familie te Ieper.

Op het einde van het schooljaar laat zij zes jaartekorten optekenen, namelijk voor godsdienst (46,9%), wiskunde (49,8%), fysica (34,1%), aardrijkskunde (45,4%), geschiedenis (45,4%) en Frans (42,3%).

De over haar delibererende klassenraad beslist aan verzoekster een oriënteringsattest B toe te kennen, met een clausulering voor het technisch secundair onderwijs. De motivering daarvoor luidt:

“De klassenraad is van oordeel dat de leerplandoelstellingen onvoldoende werden bereikt om te slagen in het volgende leerjaar van de zelfde studierichting.

6 vaktekorten

Jaartotaal beneden de 60%

1 vakcluster (algemene vakken) beneden de 55%.”

De klassenraad adviseert “het volgende schooljaar te starten in de studierichting Moderealisatie en -presentatie” (BSO).

3.2. Wanneer overleg met de directeur niet het gewenste resultaat oplevert, tekenen de ouders van verzoekster bezwaar aan bij de beroepscommissie.

Op 19 augustus 2013 adviseert de beroepscommissie om de delibererende klassenraad niet opnieuw samen te roepen. Zij overweegt daarbij het volgende:

“De interne beroepscommissie stelt vast dat de school inderdaad heeft nagelaten de wijze waarop de school beoordeelt en quoteert mee te delen aan de ouders. Hierdoor werd de bepaling zoals opgenomen in het artikel 3.3.4.3. van het schoolreglement niet gerespecteerd.

Evenwel is de interne beroepscommissie van oordeel dat de klassenraad, gezien o.a. de 6 tekorten, terecht geoordeeld heeft dat aan Kimberly een B-attest met clausulering technisch onderwijs moest worden gegeven. De interne beroepscommissie merkt bovendien op dat de klassenraad van het schooljaar 2011-2012 reeds aan Kimberly het advies had gegeven om de studierichting Moderealisatie en Verkoop te volgen, zijnde een richting in het beroepsonderwijs.

De interne beroepscommissie stelt na inzage van het dossier tenslotte ook vast dat door de school wel degelijk voldoende inspanningen werden geleverd om Kimberly bijkomend te begeleiden (huiswerkklas, remediëring in kleine klas).”

Dezelfde dag beslist het schoolbestuur om de over verzoekster delibererende klassenraad niet opnieuw samen te roepen.

IV. Nadere omschrijving van het voorwerp van het beroep

4.1. Ambtshalve merkt de auditeur die met het onderzoek van de zaak is belast in zijn verslag het volgende op, wat het voorwerp betreft van het beroep:

“7. Met artikel 115/4 van de Codex Secundair Onderwijs heeft de decreetgever voor het gewoon secundair onderwijs een administratief beroep georganiseerd binnen de school tegen beslissingen van de delibererende klassenraad teneinde deze aan een nieuw onderzoek te doen onderwerpen. De beslissing waarmee de desbetreffende procedure wordt afgesloten, is de eindbeslissing, vatbaar voor beroep voor de Raad van State. Die eindbeslissing kan zijn, ofwel de beslissing van het schoolbestuur dat de delibererende klassenraad niet opnieuw dient samen te komen met het oog op het nemen van een definitieve beslissing (artikel 115/4, 5°, Codex) ofwel de ‘alsdan genomen beslissing’ van de delibererende klassenraad, indien hij na advies van de beroepscommissie en op bevel van het schoolbestuur zijn eerder genomen beslissing opnieuw heeft overwogen (artikel 115/4, 6°, Codex).

8. Voor de voorliggende zaak betekent het voorgaande dat, door zich enkel te keren tegen de klassenraadbepslissing van einde juni en het advies van de beroepscommissie, verzoekster uit formeel oogpunt ‘beslissingen’ aanvecht die niet de ontvankelijk aanvechtbare eindbeslissing zijn.

9. Gezien de procedure die verzoekster voert, eerst via het georganiseerd administratief beroep en vervolgens bij de Raad van State, moet het voor eenieder duidelijk zijn dat zij nastreeft de klassenraad ertoe te brengen om het uitgereikte oriënteringsattest te heroverwegen. Dit geldt des te meer, nu de beslissing van het schoolbestuur niets meer is dan het louter bijvallen van het advies van dezelfde dag van de beroepscommissie.

Om die reden moet m.i. worden aangenomen dat het in die omstandigheden van een al te groot formalisme zou getuigen, om het beroep *ratione materiae* onontvankelijk te verklaren. Integendeel is er reden om de eindbeslissing waarmee het schoolbestuur van verwerende partij op 19 augustus 2013 heeft geweigerd de delibererende klassenraad opnieuw samen te roepen, als voorwerp van het beroep op te vatten.”

4.2. Op de terechtzitting verzet geen van de beide partijen zich tegen deze zienswijze.

4.3. Bijgevolg mag het beroep worden beschouwd gericht te zijn tegen de beslissing van 19 augustus 2013 van het schoolbestuur om de over verzoekster delibererende klassenraad niet opnieuw samen te roepen.

V. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

5. Het enige middel is geput uit de schending van het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster licht dat middel als volgt toe:

“8. Verzoekende partij werd nooit ingelicht omtrent de beoordelingscriteria die verweerster aanwendt inzake de quoterings.

Verzoekende partij diende op haar eindrapport van juni 2013 te vernemen dat zij een B-attest bekwam met uitsluiting van TSO.

De delibererende klassenraad heeft deze beslissing genomen op grond van volgende overwegingen:

- de leerplandoelstellingen zijn onvoldoende bereikt
- er zijn 6 vaktekorten
- het jaartotaal is beneden 60% en 1 vakcluster beneden 55%

Er moet worden opgemerkt dat verzoekende partij nooit op de hoogte werd gebracht van deze beoordelingscriteria. Evenwel stelt het schoolreglement uitdrukkelijk dat deze beoordelingscriteria moeten worden meegedeeld aan de ouders (artikel 3.3.4.3 van het schoolreglement) (stuk 6). Verwerende partij heeft hierdoor haar eigen schoolreglement miskend. Meer nog, dit wordt zelfs uitdrukkelijk bevestigd door de interne beroepscommissie (stuk 5):

‘De interne beroepscommissie stelt vast dat de school inderdaad [heeft] nagelaten de wijze waarop de school beoordeelt en quoteert mee te delen aan de ouders. Hierdoor werd de bepaling zoals opgenomen in het artikel 3.3.4.3 van het [schoolreglement] niet gerespecteerd.’

Het schoolreglement is onmiskenbaar een reglementaire akte. Van een zorgvuldig handelende school kan toch minstens verwacht worden dat zij haar eigen reglement respecteert. *Patere legem quam ipse fecisti*. Eveneens verleent het schoolreglement rechten en plichten aan de onderworpenen. Bijgevolg kon verzoekende partij hieruit gerechtvaardigde verwachtingen putten. Het kan niet de bedoeling zijn dat verwerende partij, zonder voorafgaande kennisgeving, later beoordelingscriteria aanhaalt om de resultaten van verzoekende partij te beoordelen. Dit gaat regelrecht in tegen het rechtszekerheidsbeginsel, aangezien verzoekende partij op geen enkel ogenblik kennis had van deze doelstellingen. Wanneer verwerende partij

gevraagd werd om deze leerplandoelstellingen voor te leggen, werd hier niet op ingegaan (pag 2 stuk 3):

‘De opmerking van de heer directeur, [G.S.], dat hij toch geen inventaris kon opstellen van alle leerplandoelstellingen laten we voor zijn eigen rekening.’

Verweerder gaat aldus maar al te snel voorbij aan dit gegeven.

Meer zelfs, zij tracht het gebrek aan het vooraf hebben aangegeven hoe wordt beoordeeld en gequoteerd te [vergoelijken] door te wijzen op het feit dat (i) verzoekende partij 6 tekorten had, (ii) het jaar voorheen al het ‘advies’ werd gegeven om van richting te veranderen en (iii) de school voldoende trajectbegeleiding had verricht.

Deze motieven gaan evenwel niet op. Dit wordt hieronder verder uitgewerkt.

9. De wijze van beoordeling en quoteren van verwerende partij is allesbehalve evident.

Zoals hoger gesteld, en erkend door verwerende partij, werd aan verzoekende partij niet op voorhand meegedeeld hoe zou worden beoordeeld en gequoteerd.

Verwerende partij stelt dat verzoekende partij geen A-attest kan worden gegeven omdat zij o.a. 6 vaktekorten heeft. Evenwel lijkt het niet onredelijk om verzoekende partij eveneens op clusterniveau te beoordelen, gelet op het feit dat er net met clusters gewerkt wordt. Dit betekent toch dat hieraan enige waarde moet gegeven worden. Waarom anders clusterresultaten meedelen en clusters opmaken? Verzoekende partij heeft op geen enkele cluster een tekort. Dit betekent dat de onderwijsdoelstellingen per cluster behaald worden.

Er mag vanuit gegaan worden dat ieder cluster een aantal doelstellingen in zich draagt. Welnu, in het geval van verzoekende partij zijn deze blijkbaar behaald.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat de eerste [cluster] effectief de minste van de drie is. Evenwel is dit op klasniveau ook het geval (stuk 1). In deze cluster waren er maar liefst 4 leerlingen van de 8 die geen 60% haalden. Feit is dat verzoekende partij 52.5 pct. behaalde op deze cluster en zodoende geen tekort behaalde.

In ieder geval waren niet alleen de clusterresultaten positief, maar ook het globale eindresultaat.

Het is in deze optiek trouwens opvallend dat de interne beroepscommissie de argumentatie van de [delibererende klassenraad] aangaande het minder behaald hebben dan 60 pct. in totaal en het minder behaald hebben dan 55 pct. op een cluster niet heeft weerhouden.

Hetzelfde kan thans gezegd worden over de individuele vaktekorten nu de clusterresultaten en het eindresultaat zonder meer positief zijn.

Verzoekende partij beseft dat indien het hebben van een bepaald aantal vaktekorten, en dit los van het behaalde resultaat per cluster en het eindresultaat, doorslaggevend zou kunnen zijn indien zij van dergelijke wijze van beoordeling en quoteren op de hoogte was geweest. Dit is echter flagrant niet het geval en wordt zelfs door verweerder bevestigd. Een beoordeling die enkel rekening houdt met individuele vaktekorten, en dit

geheel los van de clusterresultaten, het globale jaarresultaat en de zeer gemiddelde magere resultaten van de andere leerlingen [...], is allesbehalve evident. Door dit toch te doen, heeft verwerende partij de hierboven aangehaalde beginselen op [manifeste] wijze geschonden.

10. Verwerende partij meent voldoende inspanningen te hebben geleverd. Verzoekende partij heeft gedurende het schooljaar ‘extra begeleiding’ gekregen. Dit gebeurde evenwel voornamelijk op verzoek van de ouders zelf. Verwerende partij meent evenwel dat zij op grond daarvan voldoende inspanningen geleverd heeft om verzoekende partij te begeleiden in het leerproces. In het advies van de interne beroepscommissie kan worden gelezen dat ‘door de school wel degelijk voldoende inspanningen werden geleverd om Kimberly bijkomend te begeleiden.’

Evenwel moet worden vastgesteld dat verwerende partij niet geheel zorgvuldig heeft gehandeld gedurende deze extra begeleiding, maar ook niet in het gewone schoolgebeuren.

Zo werd door verwerende partij nooit op gepaste wijze enige vorm van zinvolle bemerkingen gemaakt bij tussentijdse rapporten. Zo werd naar aanleiding van het DW eva 3 bij wiskunde volgende opmerking bijgeschreven (zoals geciteerd op pag 3 van stuk 2):

‘Dit wordt moeilijk, Kimberly...’

Het is niet uit dergelijke bemerkingen dat een leerling, in casu verzoekende partij, feedback kan halen om betere resultaten te scoren. Daarnaast werden de ouders nooit ingelicht of verzoekende partij op positieve manier evolueerde en in welke mate de ‘studieklas’ hielp in de ontwikkeling. Het waren steeds de ouders zelf die de vraag tot verwerende partij moesten richten om enige vorm van informatie te bekomen. Door deze geringe berichtgeving is dan ook nooit op gepaste wijze kunnen worden ingegrepen door de ouders. Evenmin kon verzoekende partij streven naar het halen van de leerplandoelstellingen, aangezien zij hier geen kennis van had. Ook werd in de bijkomende begeleiding hierover nooit gesproken.

Evenwel heeft verzoekende partij al het mogelijke gedaan om goede resultaten te halen, gaande van de ‘huiswerkklass’ tot bijlessen na de schooluren. Verwerende partij zelf bevestigt ook dat het verzoekende partij niet aan inzet ontbrak (pag 3 stuk 3):

‘De heer [Y.C.] erkende dat het Kimberly niet ontbrak aan inzet; als bewijs hiervoor werden de studieattitudes aangevoerd, maar hij zocht de verklaring in het abstract begrip ‘inzicht’.’

Uit bovenstaande kan dan ook niet worden besloten dat verwerende partij dermate hoge inspanningen heeft geleverd om verzoekende partij bij te staan in de mate van het mogelijke. Het kan dan ook niet de bedoeling zijn dat een beslissing met o.a. dergelijk argument wordt gestaafd.

11. Er is geen sprake van een eerder ‘advies’, laat staan dat zulk ‘advies’ thans relevant zou zijn.

Tot slot verwijst verwerende partij naar het gegeven dat zij reeds in het schooljaar 2011-2012 aan verzoekende partij een advies zou hebben gegeven om van richting te veranderen, quod non. Evenwel kan een vroeger verleend advies – voor zover dit voorhanden zou zijn, nogmaals quod non –

niet worden gebruikt ter staving van een latere beslissing. Feit is dat verzoekende partij het vorige schooljaar een A-attest verkreeg.

12. Uit het bovenstaande kan worden afgeleid dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze heeft gehandeld en hierdoor het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel werden geschaad.”

Beoordeling

6. Verzoekster betwist haar jaarcijfers en meer bepaald de zes vaktekorten niet.

7. Zij beperkt er zich toe, in een *eerste middelonderdeel*, de school te verwijten, in strijd met haar eigen schoolreglement, de beoordelingscriteria niet vooraf aan de ouders te hebben meegedeeld. Uit de adstructie van het middelonderdeel valt te begrijpen dat zij als vooraf mee te delen criteria refereert aan de inhoud van de leerplandoelstellingen, aan het aantal jaartekorten, aan de drempel van het jaartotaal en de drempel voor de vakclusters.

Evenwel valt niet in te zien welke beslissende invloed de al dan niet mededeling van de beoordelingscriteria in de voorliggende zaak zou inhouden. Immers, het vertrekpunt voor een examenbeslissing van de delibererende klassenraad zijn de punten die de leerling heeft behaald op de proeven, toetsen en examens. Uitgaande van het vermoeden van deskundigheid dat tot weerlegging kleeft aan de hoedanigheid van de leerkracht immers, wordt ervan uitgegaan dat de leerkrachten tijdens het schooljaar de aan de eindtermen gerelateerde en door het leerplan vereiste leerstof – kennisinhouden, vaardigheden en attitudes – volledig en bekwaam hebben onderwezen, dat zij de vorderingen van de leerling correct hebben geobserveerd en geëvalueerd tijdens het ‘dagelijks werk’ of de permanente evaluatie, dat zij examens hebben opgesteld die niet eenzijdig zijn maar representatief voor de effectief onderwezen leerstof naar leerinhoud zowel als moeilijkheidsgraad, dat zij die examens objectief en vakkundig hebben verbeterd en aan de hand van een valide puntenspreiding over de leeronderdelen gequoteerd ten einde over de bereikte kennis en vaardigheden (en eventueel attitudes) van de leerling te rapporteren en dat de relatieve waarde tussen de punten voor dagelijks

werk en de proefwerken – in voorkomend geval, voor de permanente evaluatie – weloverwogen het leerproces van de leerling tijdens het jaar en zijn of haar capaciteit tot verwerking van afgewerkte en grotere gehelen weergeeft.

Die punten worden dan ook geacht tot bewijs van het tegendeel een in een cijfer samenvattende weergave te vormen van de kennis, de vaardigheden en, voor zover opgenomen in het leerplan, de attitudes van de leerling. Aangenomen wordt ook, in beginsel, dat de leerling die niet een voldoende jaarresultaat behaalt, voor dat vak de leerplandoelstellingen niet op voldoende wijze heeft bereikt.

De motivering van een attestering door de klassenraad ligt bijgevolg in de eerste plaats besloten in de behaalde punten. Dat is te dezen niet anders; het aan verzoekster toegekende B-attest is – in hoofdzaak – gesteund op de zes jaartekorten van verzoekster, die zij, zoals gezien, niet betwist. Dat de klassenraad eveneens vaststelt dat verzoekster de leerplandoelstellingen niet heeft behaald, is met betrekking tot de zes jaartekorten niet meer dan de keerzijde van dezelfde medaille.

Verzoekster kan de school dan ook bezwaarlijk verwijten haar niet het evidente beoordelingscriterium van de cijfers te hebben meegedeeld, terwijl de leerplandoelstellingen haar door de inhoud van de genoten lessen en het examenprogramma duidelijk moeten zijn.

De verwijzing naar een niet-betwist en derhalve verondersteld ordentelijk vastgelegd jaartekort volstaat in de regel als motivering voor de vaststelling dat de leerplandoelstellingen voor die vakken niet werden bereikt. De klassenraad is dan niet verplicht, daarbovenop een opsomming te geven van alle niet behaalde leerplandoelstellingen. Dit zou enkel aan de orde kunnen komen indien de leerling het voormelde vermoeden in het ordentelijk verloop van de quotering aan het wankelen brengt, wat deze verzoekster niet doet.

Dat in die omstandigheden aan verzoekster niet vooraf zou zijn meegedeeld dat het globaal cijfer of de clustercijfers drempelwaarden boven 50% moeten vertonen – en, meer nog, of zo een criterium de toets van de wettigheid wel kan doorstaan – is niet relevant. Het betreft immers overtollige motieven.

Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

8. In een *tweede middelonderdeel* noemt verzoekster de wijze van beoordeling “allesbehalve evident” en acht zij het “niet onredelijk” om haar “op clusterniveau te beoordelen”, clusters waarvoor zij – globaal – geen tekort liet optekenen.

In dat verband dient eraan herinnerd dat de Raad van State zich niet als beroepsinstantie in de plaats van de delibererende klassenraad mag stellen voor de beoordeling van de examenresultaten en van de geschiktheid van de leerling om het volgende jaar aan te vatten, vermits het alleen aan de delibererende klassenraad toevalt om die keuze te maken. Bij die opdracht beschikt de delibererende klassenraad over een – ruime – discretionaire bevoegdheid. In het kader van zijn wettigheidscontrole mag de Raad van State een beoordeling door de delibererende klassenraad maar voor onwettig houden indien blijkt dat die beslissing niet gedragen kan worden, in rechte of in feite, door de ervoor ingeroepen motieven of indien het om een beslissing gaat die inhoudelijk dermate van het normale beslissingspatroon afwijkt dat het ondenkbaar is dat enige andere delibererende klassenraad in dezelfde omstandigheden die beslissing zou nemen.

Verzoekster mag het dan wel “niet onredelijk” noemen om haar resultaten per cluster te bekijken. Daarmee is allerm minst aangetoond, in het licht van de aangevoerde rechtsbeginselen, dat een beoordeling op het niveau van de individuele vakken als onredelijk moet worden beschouwd.

Dat haar die wijze van beoordeling – per vak – niet op voorhand werd meegedeeld, maakt, zoals gezien bij de bespreking van het eerste onderdeel,

in het bijzonder wegens het evidente karakter ervan, evenmin een schending uit van de door verzoekster aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur.

De enkele bewering dat andere leerlingen “zeer gemiddelde magere resultaten” behaald zouden hebben, haalt de wettigheid van de op haar zes niet betwiste jaartekorten gesteunde beslissing al evenmin onderuit.

Het tweede middelonderdeel is evenmin gegrond.

9. In een *derde middelonderdeel* betwist verzoekster dat de school haar voldoende begeleiding heeft geboden.

Het is evenwel, in beginsel, één zaak of een leerling bewezen heeft de van haar verlangde kennis en kunde te bezitten, een andere, als zij die kennis en kunde niet blijkt te bezitten, wie daarvoor de schuld draagt. Deze laatste kan diegene zijn die haar op het examen heeft voorbereid door bij die voorbereiding in gebreke te blijven. Zelfs indien een leerling de school terecht zou verwijten niet voldoende begeleiding te hebben geboden tijdens het schooljaar of nog, niet op gepaste wijze te hebben gecommuniceerd en geïnformeerd over problemen, dan kan dat hoogstens betekenen dat de school schuld of mede schuld draagt aan het minder gunstige eindresultaat van die leerling, maar kan zulks dit eindresultaat niet meer zo beïnvloeden dat het gunstiger wordt.

Verzoekster levert in haar verzoekschrift geen argumenten aan waarom in haar geval dit beginsel zou moeten wijken.

Het derde middelonderdeel kan de gevraagde nietigverklaring niet verantwoorden en is aldus onontvankelijk.

10. In een *vierde middelonderdeel* betwist verzoekster dat haar op het einde van het schooljaar 2011-2012 reeds het advies zou zijn gegeven om van

studierichting te veranderen; dat advies zou hoe dan ook niet relevant zijn voor de thans bestreden beslissing.

Zoals gezien, is het B-attest determinerend gesteund op de zes jaartekorten van verzoekster en de daaraan gekoppelde vaststelling dat verzoekster voor die opleidingsonderdelen de leerplandoelstellingen niet heeft bereikt. Kritiek op overvloedige motieven kan niet tot een vernietiging leiden.

Het vierde middelonderdeel is bijgevolg onontvankelijk bij gebrek aan belang.

11. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

Terecht heeft het auditoraat gemeend dat het voor de oplossing van de zaak ermee kan volstaan met korte debatten vast te stellen dat het beroep ongegrond is.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 19 december 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren